

діяльності на рівні кожної країни. Ліга чемпіонів об'єднує це прагнення.

Проведене нами дослідження дозволило визначити ряд країн-фаворитів, які фактично щороку демонструють найвищий футбольний рівень на найпрестижніших змаганнях Ліги чемпіонів. Яскраво простежується, що впродовж фактично десятиліття провідні позиції тут утримує Іспанія, яка представлена найбільшою чисельністю команд на різних стадіях цих змагань і зокрема у фінальних матчах. Деяко відстають, від фаворитів і такі країни, як Англія, Італія та Німеччина.

Загалом в значній мірі Ліга чемпіонів – це можливість команд продемонструвати не лише рівень футбольних навиків, але й свою ринкову вартість, адже сучасні відносини у світі багато в чому будується на законах ринкової економіки [2, 7]. Це, закономірно сприяє розвитку здорової конкуренції і між країнами.

Висновки. Популярність футболу у світі стрімко зростає. Водночас розвиваються різноманітні змагання з цього виду спорту. Сьогодні найпрестижнішими вважаються змагання Ліги чемпіонів, які об'єднують найтитулованіші професійні футбольні клуби різних європейських країн на змагальній арені.

Ліга чемпіонів демонструє найвищі показники змагальної діяльності і футбольних навиків різних команд та, окрім того, розвиток футболу в конкретній країні загалом.

Високий рівень конкуренції в останнє десятиліття на футбольній арені все ж демонструє суттєву перевагу іспанських команд. Їхнє представництво на різних стадіях Ліги чемпіонів є наймасштабнішим. Не далеко розташовується і Англія, яка також забезпечила широке представництво своїх команд у цих змаганнях, проте говорячи про фінали варто все ж вказати на безкомпромісну перевагу Іспанії. Серед фаворитів слід також відзначити Німеччину та Італію.

Перспективи подальших досліджень передбачають визначення показників змагальної діяльності у футбольних матчах Ліги чемпіонів на різних стадіях проведення.

Література

1. Борисова О. В. Современный профессиональный спорт и пути его развития в Украине (на материале тенниса) : монография. – Киев : Центр учебной литературы, 2011. – 310 с.
2. Качуровский Д. О. Визначення поняття «спорт»: критичний аналіз існуючих підходів / Качуровский Д. О. // Теорія і практика фізичного виховання – 2010.
3. Кошеваров О. Л. Вплив професійних організованих змагань на підвищення конкурентоспроможності футбольних клубів Європи / О. Л. Кошеваров. // Інвестиції: практика та досвід. – 2016. – №18. – С. 77–82.
4. Литинская Е. А. Аксиология спорта высших достижений в современном обществе : дис. канд. филос. наук : 09.00.11 / Литинская Е. А. – Москва, 2013. – 157 с.
5. Николаенко В. В. Аналіз ігрової діяльності футболістів в провідних командах Європи / В. В. Николаенко, Б. А. Балан // Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту. – 2012. – № 9. – С. 64–68.
6. Van Lingen B. Coaching Soccer: The Official Coaching Book of the Dutch Soccer Association / B. Van Lingen. – Michigan : Reedswain Publishing, 1998. – 218 p.
7. Vargas F. S. Fundamental Movement Skills and Their Application to Sports Initiation : Document of the INEFC de Barcelona / F. S. Vargas. – Barcelona : The Instituto Nacional de Educación Física de Barcelona University of Barcelona, 2005. – 27 p.

References

1. Borisova O. V. Sovremennyy professional'nyy sport i puti ego razvitija v Ukraine (na materiale tennisa) : monografiya. – Kiev : Centr uchebnoj literatury, 2011. – 310 s. [Russian].
2. Kachurovskiy D. O. Vyznachennja ponjattja «sport»: krytychnyj analiz isnujuchykh pidhodiv / Kachurovskiy D. O. // Teorija i praktyka fizychnogo vyhovannja – 2010. [Ukrainian].
3. Koshevarov O. L. Vplyv profesional'nyh organizovanyh zmagan' na pidvyshhennja konkurentospromozhnosti futbol'nyh klubiv Jevropy / O. L. Koshevarov. // Investycii': praktyka ta dosvid. – 2016. – №18. – S. 77–82. [Ukrainian].
4. Litinskaja E. A. Aksiologija sporta vysshih dostizhenij v sovremennom obshhestve : dis. kand. filos. nauk : 09.00.11 / Litinskaja E. A. – Moskva, 2013. – 157 s. [Russian].
5. Nikolajenko V. V. Analiz igrovoi dijal'nosti futbolistiv v providnyh komandah Jevropy / V. V. Nikolajenko, B. A. Balan // Pedagogika, psyhologija ta medyko-biologichni problemy fizychnogo vyhovannja i sportu. – 2012. – № 9. – S. 64–68. [Ukrainian].
6. Van Lingen B. Coaching Soccer: The Official Coaching Book of the Dutch Soccer Association / B. Van Lingen. – Michigan : Reedswain Publishing, 1998. – 218 p. [English].
7. Vargas F. S. Fundamental Movement Skills and Their Application to Sports Initiation : Document of the INEFC de Barcelona / F. S. Vargas. – Barcelona : The Instituto Nacional de Educación Física de Barcelona University of Barcelona, 2005. – 27 p. [English].

Панчук Андрій, Панчук Ілона, Дутчак Володимир

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ У ГАЛУЗІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ

У статті подаються актуальні проблеми підготовки фахівців у галузі фізичної культури і спорту. Зазначено, що будь-яка наука знаходить відносну самостійність тільки з виходом на її дійсний вихідний пункт, на її реальну предметно-змістовну основу. Тільки з того моменту і починається її дійсно системний розвиток, завдяки якому вона передбачає прийдешні потреби та інтереси практики, знаходить і розробляє форми, засоби та технології предметної діяльності, виявляє найбільш раціональні шляхи, визначає їх перспективи.

Ключові слова: підготовка фахівців, перспективи розвитку, професійна освіта, рухова активність, тренер, технології предметної діяльності, фізкультура.

Панчук Андрей, Панчук Илона, Дутчак Владимир. Актуальные проблемы подготовки специалистов в области физической культуры и спорта. В статье подаются актуальные проблемы подготовки специалистов в области физической культуры и спорта. Отмечено, что любая наука находит относительную самостоятельность только с выходом на ее действительный исходный пункт, по ее реальную предметно-содержательную основу. Только с того момента и начинается ее действительно системное развитие, благодаря которому предусматривает грядущие потребности и интересы практики, находит и разрабатывает формы, средства и технологии предметной деятельности, выявляет наиболее рациональные пути, определяет их перспективы.

Ключевые слова: подготовка специалистов, перспективы развития, профессиональное образование, двигательная активность, тренер, технологии предметной деятельности, физкультура.

Panchuk Andrew, Panchuk Ilona, Duttak Volodymyr, Rivne. Ukraine Actual problems of preparation of professionals in the field of physical culture and sports. The article presents the actual problems of training specialists in the field of physical culture and sports. It is noted that any science finds relative independence only with the exit to its actual starting point, on its real substantive and substantive basis. Only from that moment begins its truly systemic development, through which it provides for the future needs and interests of practice, finds and develops the forms, means and technologies of substantive activity, reveals the most rational ways, defines its prospects.

The problem of organizing the content of education focuses on both didactics and pedagogy of higher education, which defines the main criteria and methodological principles for the organization of educational work that can be successfully extrapolated into the system of training professional staff of physical culture and sports.

Graduates of physical education colleges and physical education departments are not sufficiently trained to promote a healthy lifestyle and are not always the examples themselves in this sense. In addition, the curricula and programs of the faculties of physical education do not take into account the changing interests of the younger generation for different types of sports and are focused solely on the study of the school curriculum, while normative exercises become less attractive to students in the youth field. There is also no proper continuity in the teaching of general theoretical, biological disciplines, on the one hand, and sports and pedagogical - on the other. Teaching of many general theoretical disciplines is constructed so that it does not give students the applied theoretical skills and skills, and in the teaching of sports and pedagogical disciplines there is a reverse problem, when a significant part of study hours goes to "training" and the passing of control norms without proper theoretical and methodological preparation.

Key words: training of specialists, prospects of development, vocational education, motor activity, trainer, technology of subject activity, physical education.

Постановка проблеми. Процеси, що відбуваються в даний час у суспільстві, негативно позначилися і на рівні загальної культури населення, і в тому числі культури фізичної. Фактично вся галузь «фізична культура і спорт» опинилася у вкрай занедбаному стані. Сформована система підготовки фахівців в галузі фізичної культури і спорту також має суттєві недоліки і потребує серйозної перебудови [1].

Стає безперспективним саме вища професійна фізкультурна освіта. Недооцінка в суспільстві освітньої, соціально-економічної, оздоровчої та виховної ролі фізичної культури, виражена в залишковому принципі фінансування, гострому дефіциті матеріальної бази, слабкою пропагандою, що привела до того, що в країні склалася стійка тенденція погіршення здоров'я і фізичної підготовки населення.

І тим не менше в останні роки в країні спостерігаються істотні зміни як в галузі фізичної культури, так і в сфері спорту, і, на жаль, ці зміни поки недостатньо враховуються в системі підготовки майбутніх фахівців.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми організації змісту освіти багато уваги приділяється як в дидактиці, так і в педагогіці вищої школи, де визначені основні критерії та методологічні принципи організації навчально-виховної роботи, які успішно можуть бути екстрапольовані в систему підготовки професійних кадрів фізичної культури і спорту.

Одним з найважливіших механізмів перетворення освіти в сферу стратегічного розвитку країни є формування у студентської молоді стійкої освітньої потреби, усвідомленого рефлексивного ставлення до навчальної діяльності [2].

Г.І. Андросов, В.М. Готліб, Ю.А. Резніков та ін. підкреслюють, що реформування системи вищої освіти, продиктоване діалектичною необхідністю зміни всіх соціальних умов життя нашого суспільства, вимагає перегляду не тільки організаційних форм, а й змісту всіх складових навчальної діяльності, зокрема самостійної роботи студентів [4].

С.П. Ільїн відзначає, що фізичне виховання і фізична культура в цілому досі не включає в свою сферу знання таких питань, як психічна саморегуляція, облік факторів зовнішнього середовища, біоенергетичних явищ, психологію психічних криз, їх попередження і подолання за допомогою засобів рухової активності. В цьому відношенні фізична культура могла б зіграти роль інтегратора навчальних дисциплін, які допомагають формувати у людей цілісне уявлення про людину і його здоров'я. Отримавши на першій ступені освіти (бакалаврату) теоретичні відомості з анатомії, фізіології, гігієни, психології, медичної підготовки, придбавши знання і вміння для викладання фізичної культури на другому ступені освіти (магістратури), вони могли б засвоїти знання і вміння для викладання валеології. Фізкультура стала б складовою частиною уроків здоров'я, де учням передавалися б відомості про ведення здорового способу життя. Таке поєднання було б для вчителів фізичної

культури дуже доцільним і відповідало б зарубіжній практиці, де вчителі фізичної культури мають можливість під час навчання у вузі здобувати дві освіти, стаючи ще учителем історії, біології та інших предметів. Колись це було і у нас: вчителі фізичної культури ставали ще й учителями біології [3].

М.М. Алфимов, С.П. Євсєєв, Г.А. Шашкін, розмірковуючи про перспективи розвитку фізкультурної професійної освіти, акцентують увагу на тому, що основним завданням у вищій школі на сучасному етапі має бути підвищення інтересу і бажання у молодих людей до освоєння нових розділів знань і підготовка їх до життя в умовах сучасного розвитку суспільства. «Система вищої освіти з фізичного виховання стоїть перед фактом необхідності виходу за рамки того, що є традиційним у діяльності викладачів вузу, які працюють за навчальними програмами, що цілком не відповідає сучасним потребам науки і життя. Прийшов час соціально-психологічного переосмислення системи викладання і пропонуваного обсягу знань» [3].

Мета статті – проаналізувати актуальні проблеми підготовки фахівців у галузі фізичної культури і спорту.

Виклад основного матеріалу дослідження. Випускники фізкультурних вузів і факультетів фізичної культури виявляються недостатньо підготовленими до пропаганди здорового способу життя та далеко не завжди самі є прикладом у цьому сенсі. Крім того, навчальні плани і програми факультетів фізичного виховання не враховують мінливих інтересів підростаючого покоління до різних видів спорту і орієнтовані тільки на вивчення шкільної програми, в той час як вправи нормативного характеру стають для учнівської молоді все менш привабливими. Чи не спостерігається і належної наступності у викладанні загальнотеоретичних, біологічних дисциплін, з одного боку, і спортивно-педагогічних - з іншого. Викладання багатьох загальнотеоретичних дисциплін побудовано так, що воно не дає студентам прикладних теоретичних умінь і навичок, а у викладанні спортивно-педагогічних дисциплін спостерігається зворотня проблема, коли значна частина навчальних годин йде на «тренаж» і здачу контрольних норм без належної теоретичної і методичної підготовки.

Специфіка підготовки тренера характеризується тим, що велика частина досліджуваного матеріалу зі спортивно-педагогічних дисциплін доводиться на різні рухові дії. Це пов'язано з тим, що тренер у своїй роботі повинен використовувати величезну кількість фізичних вправ, прийомів, захистів, комбінацій, які застосовуються з різними тактичними підготовками. При цьому тренер повинен не тільки знати, а й уміти навчати найбільш раціональної техніці і тактиці виду спорту, а також повинен створювати все більш складні комбінації тактико-технічних дій (ТТД), які його учні могли б використовувати в змагальній діяльності. В цьому відношенні тактико-технічна підготовка спортсмена є основним компонентом діяльності фахівця-тренера.

Існуюча методологія професійної ТТП студента базується на формуванні й становленні особистого тактико-технічного досвіду виду спорту, який складається з: 1) знань, умінь і навичок, отриманих від тренера; 2) передачі педагогічного досвіду викладачів ЗВО; 3) накопичення і осмислення власного досвіду студента як спортсмена; 4) педагогічної і тренерської практики для закріплення і формування професійно-педагогічних умінь і навичок. При цьому зміст освіти і методика ТТП спортсменів освоюються студентом через формалізацію особистого спортивного досвіду за допомогою класифікації і термінології виду спорту, опису техніки прийомів, комбінацій і комплексів ТТД, пояснювальних моделей техніки, тактики і взаємодії спортсменів.

В даний час відзначається процес зміни орієнтації вищої освіти від підготовки вузькопрофесійного фахівця до підготовки різнобічного професіонала, що володіє високим рівнем культури і мобільно чинного в мінливих умовах динамічного суспільства.

Необхідно відзначити, що існуюча підготовка кадрів фізичної культури і спорту склалася до кінця 40-х і початку 50-х років. За багато років її існування накопичилися суттєві проблеми, викликані загалом тим, що сфера фізичного виховання і сфера спорту безперервно прогресували, розвивалися в науковому, методичному та суто практичному планах разом з реаліями нашого суспільства. Саме цим і викликані певні невідповідності між реальними практичними потребами фізичної культури і спорту в кадрах, сучасними вимогами до них, з одного боку, і традиційною структурою і змістом підготовки фахівців з фізичної культури – з іншого.

Отже, для певного кола фахівців впливає висновок про те, що необхідно шукати шляхи перебудови в роботі як тренерських, так і педагогічних факультетів, оптимізації всередині цих факультетів підготовки кадрів для певної ланки фізичної культури і спорту. На молодших курсах слід навчати студентів за широкою практико-теоретичною програмою, що включає положення, які охоплюють основні ланки фізкультурно-спортивної галузі та весь контингент, з якими може здійснюватися професійна діяльність, а на старших курсах - спеціалізуватися в роботі конкретно визначених рівнів фізичної культури і спорту. Подібна спеціалізація може проходити в рамках спецсеминарів, спецкурсів, відзначають К.Л. Чернов, В.К. Кузнецов, Ю.А. Кашірцев [8].

У більшості вузів країни змушені поряд з висококваліфікованими спортсменами, що володіють істотним запасом спеціальних знань і практичних умінь у спортивній діяльності, приймати на навчання студентів із середнім і низьким рівнем фізичної підготовленості. Такий стан диктує необхідність вивчення закономірностей самостійної діяльності студентів з різним рівнем підготовленості, розвитку і орієнтації. Розуміння соціальної та індивідуальної значущості ціннісної орієнтації студента призводить до переконання, що самостійна робота як керований процес має стати провідним механізмом перетворення цілей навчання в потужний внутрішній стимул самонавчання, самоосвіти та самовиховання [4].

Особлива увага у науково-літературних джерелах приділяється проблемам планування і розподілу програмного матеріалу в структурі підготовки вчителів фізичної культури. Сучасні підходи, які використовуються у створенні навчальних програм професійної підготовки, припускають визначення теоретико-методологічних р основ ступеневої освіти, нових технологій навчання та виховання, гуманізації навчально-пізнавальної діяльності. Основними підходами визначаються: історичний (історія розвитку спортивної діяльності); ціннісний (спортивні цінності і їх оцінка суспільством); системний

(вивчення проблем в рамках глобальних спортивних систем); проблемний (аналіз і пошук рішень проблем); особистісно-орієнтований (вивчення особистості з точки зору розвитку діяльності, спорту, суспільства, цивілізації); діяльнісний (перетворення об'єктів); методологічний (характеризується трудовою, виховною, різнобічною спрямованістю, доступністю, внутрішньою наступністю, логічною послідовністю, добром навчальних розділів, тим, створенням системи знань, формуванням способів діяльності, формуванням особистості фахівця).

У навчальні програми професійної підготовки включаються матеріали, застосування яких потребує програмованого, проблемного, ігрового та самостійного видів навчання. Інтеграція видів навчання дозволяє студенту, з одного боку, успішно засвоїти розвиток і внутрішній зв'язок конкретного виду фізкультурно-спортивної сфери, з іншого боку, - переходити від конкретного знання до абстрактного моделювання.

У навчальних програмах професійної підготовки лежить такий зміст:

- визначення логічної структури і змісту розділів програми, що характеризують види діяльності майбутнього фахівця;

- інтеграція навчальних тем і послідовність їх вивчення;

- інтеграція видів навчання: програмованого, ігрового та самостійного;

- оптимізація розподілу навчального часу;

- гуманізація навчально-пізнавальної діяльності на основі підходу, що характеризується самостійним вибором студентами методів засвоєння конкретного навчального матеріалу.

При розробці нових варіантів навчальних програм передбачаються такі розділи, як аналіз проблемної ситуації, визначення мети, завдань, структурування і верифікація програми та ін. Аналіз проблемної ситуації характеризується, як правило, ступенем невідповідності навчальної програми реальної дійсності і соціальних потреб, ступенем поновлення положень і прогнозуванням умов її реалізації. Структурування навчальних програм визначається блоком переліку тем на весь період навчання і блоком перевірки їх відповідності цілям і завданням підготовки фахівців. Навчальний матеріал формується за періодами навчання і т.д.

Історія формування навчальних планів для закладів фізичної культури, - зазначає В.М. Смоленський, - це певною мірою відображення уявлень про природу людини, і в підсумку - про значення фізичних вправ в житті не тільки кожного індивіда, але і цілих поколінь. Замовлення суспільства, держави в тій чи іншій мірі були об'єктивні, часом занадто ідеалізовані і політизовані, але відображали нашу новітню історію [7].

Істотну роль в наборі дисциплін навчального плану грав фактор рівня розробленості теорії і методики конкретних базових професійних дисциплін. У 20-ті роки було природним наповнення навчального плану медико-біологічним змістом і дисциплінами загального значення. В міру того, як на спортивно-педагогічних кафедрах акумулювалися знання, оформлювалися види спорту і форми рухової активності, виникла гостра проблема перевантаженості навчального плану, брак навчальних годин на ці профільючі практичні дисципліни.

Нинішній період формування нового навчального плану для факультетів фізичної культури характеризується складними взаєминами ідей і поглядів на зміст освіти і його структуру [7]. Методологія складання навчальних програм ґрунтується на системно-структурному підході, який передбачає ієрархічну будову рівнів системного обсягу знань. При цьому розрізняють такі рівні: 1) уявлення, 2) знання, 3) вміння, 4) навички, 5) творче застосування. Досягнення будь-якого рівня підпорядковане ієрархічній залежності: перехід до наступного рівня можливий тільки при засвоєнні попереднього [5].

Верифікація навчальної програми включає такі етапи: аналіз ключових слів, обсяг змісту, послідовність викладу, виявлені тенденції, спрямовані в майбутнє, на основі інтеграції, гуманізації, фундаменталізації, прогноз видів майбутньої діяльності спеціалістів. Основні відмінності верифікованих навчальних програм від загальних - уточнення цілей і змісту освіти відповідно до реформування вищої освіти, виклад навчального матеріалу по розділам, що включають матеріали всіх видів діяльності майбутнього спеціаліста, збільшення обсягу науково-дослідницької роботи студента та ін. [6].

Науковці зазначають, що досягнення в теорії і практиці в будь-якій сфері людської діяльності, і зокрема фізичної культури і спорту, в повній мірі залежать від якості підготовки фахівців у вищій школі. Рівень же фахівців, що випускаються далеко не завжди відповідає вимогам сучасності. Проблема вдосконалення підготовки фахівців у вищій школі набуває особливого значення в процесі формування соціально ціннісних орієнтирів. У нашій країні вона стає ще більш актуальною у зв'язку з існуючою соціально-економічною ситуацією з її пріоритетами і суперечностями. Саме тому назріла гостра необхідність реформування вищої освіти в цілому і фізкультурної галузі зокрема. Це також пов'язано з тим, що основна мета освіти полягає насамперед в підготовці фахівця, розрахованої на рішення принципово нових завдань, для вирішення яких йому буде потрібно наявність таких якостей, які поки проглядаються лише як тенденції по відношенню до бажаного майбутнього.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Для успішного виконання перерахованих вище вимог необхідні не окремі поліпшення в змісті освіти або удосконалення засобів і методів навчання, а зміна методології професійної підготовки фахівців на випускових кафедрах. При цьому під методологією розуміється певний світогляд, сформований на основі сукупності природничих, філософських, соціально-політичних, моральних та інших поглядів, що впливають на людську діяльність.

Сьогодні модернізація освіти - це форма подолання розриву між змістом освіти і змістом науки, з одного боку, між станом обслуговуючих підсистем освіти (теоретико-методологічної, педагогічної, економічної, організаційної, технологічної) і вимогами життя до їх надійності, рентабельності й продуктивності - з іншого. Але якщо будь-яка з них підганяє під свої потреби і інтереси все інше, може виникнути кризова ситуація.

Наявність широкого спектра теоретичних і науково-практичних джерел з питань вдосконалення професійної освіти

в сфері фізичної культури і спорту дозволяє зробити висновок, що на сьогоднішній день існує велика кількість концептуально-теоретичних і практико-орієнтованих напрацювань, які свідчать про їх значущість та актуальність.

Література

1. Бердников И.Г. Теоретические основы формирования валеологической культуры личности учителя: автореф. дис ... докт. пед. наук. М., 1998. 33 с.
2. Деркач А.А. Творчество тренера. Л.: Фізкультура і спорт, 1982. 239 с.
3. Ільїн Є.П. Від культури фізичної - до культури здоров'я. *Теорія і практика фізичної культури*. 1994. № 7. С. 46.
4. Резніков Ю.А., Андросов Т.І., Готліб В.М. та ін. Самостійна робота студентів - найважливіший компонент підготовки фахівців в системі фізкультурної освіти. *Теорія і практика фізичної культури*. 1989. № 10. 29 с.
5. Резніков Ю.А., Готліб В.М., Турецький Б.В. Методологічні основи створення навчальної програми. *Теорія і практика фізичної культури*. 1987. № 11. с. 29-36.)
6. Свищев І. Д. Основні напрями вдосконалення професійної підготовки студентів ІФК, що спеціалізуються за видами боротьби та східних єдиноборств. *Теорія і практика фізичної культури*. 1999. № 2. С. 11-15.
7. Смоленський В.М. Гімнастика і навчальний план інститутів фізичної культури. *Теорія і практика фізичної культури*. 1993. № 4. С. 42-44.
8. Чернов К.Л., Кузнецов В.К., Кашіртцев Ю.А. Проблеми підготовки кадрів в інститутах фізичної культури. *Теорія і практика фізичної культури*. 1987. № 3. С. 22-23.

References:

1. Berdnikov IG Theoretical bases of formation of valeological culture of the teacher's personality: author's abstract. dis ... doc. ped sciences Moscow, 1998. 33 p.
2. Derkach AA Creativity of the coach. L.: Physical Culture and Sport, 1982. 239 p.
3. Ilyin Ye.P. From the culture of physical - to the culture of health. The theory and practice of physical culture. 1994. No. 7. S. 46.
4. Reznikov Yu.A., Androsov T.I., Gotlib VM etc. Independent work of students is an essential component of the training of specialists in the system of physical education. The theory and practice of physical culture. 1989. No. 10. 29 p.
5. Reznikov Yu.A., Gotlib VM, Turkish B.V. Methodological foundations for creating a training program. The theory and practice of physical culture. 1987. No. 11. p. 29-36.)
6. Svishchev I.D. The main directions of improvement of professional training of students of the IFC, specializing in fighting and eastern martial arts. The theory and practice of physical culture. 1999. No. 2. P. 11-15.
7. Smolensky V.M. Gymnastics and curriculum of physical education institutes. The theory and practice of physical culture. 1993. No. 4. S. 42-44.
8. Chernov K.L., Kuznetsov V.K., Kashyrtsev Yu.A. Problems of training in the institutes of physical culture. The theory and practice of physical culture. 1987. No. 3. P. 22-23.

УДК 796.81/85:61

Полюхович Л.І.
старший викладач
Красушина Т.М.
викладач

Рівненський державний гуманітарний університет, м. Рівне
Самойлик С.В.

Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка

ЗНАЧЕННЯ ПЛАНУВАННЯ ТА ОБЛІКУ ФУНКЦІОНАЛЬНИХ НАВАНТАЖЕНЬ, ТЕСТУВАННЯ ФІЗИЧНИХ ЯКОСТЕЙ І МЕДИКО-ПЕДАГОГІЧНИЙ КОНТРОЛЬ ДІТЕЙ, ЩО ЗАЙМАЮТЬСЯ БОРТЬБОЮ

В статті проаналізовано значення планування та обліку функціональних навантажень, тестування фізичних якостей і медико-педагогічний контроль дітей, що займаються боротьбою, підтверджено дані про те, що фізична підготовка борців є однією із сторін їх всебічної спеціальної підготовки. Виявлено, що одним із напрямків підвищення ефективності системи підготовки борців базується на глибокому вивченні структури змагальної діяльності і побудові на цій основі модельних структур навчально-тренувального процесу. Встановлено, що фізичне навантаження, яке відповідає силам і рівню підготовленості до виконання фізичних вправ, поліпшує розвиток кісткової системи й збільшує період її росту. Діти-спортсмени відрізняються від своїх однолітків, які не займаються спортом, як за загальними показниками фізичного розвитку, так і більшими величинами річних приростів різних антропометричних ознак.

Ключові слова: тестування фізичних якостей, медико-педагогічний контроль, боротьба, діти-спортсмени.

Полюхович Л.И., Красушина Т.Н., Самойлик С.В. В статье проанализировано значение планирования и учета функциональных нагрузок, тестирование физических качеств и медико-педагогический контроль детей, занимающихся борьбой, подтверждено данные о том, что физическая подготовка борцов является одной из сторон их всесторонней специальной подготовки. Выведено, что одним из направлений повышения эффективности система подготовки борцов базируется на глубоком изучении структуры соревновательной деятельности и построении на